

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
YENİ KIBRIS DERNEĞİ
NEW CYPRUS ASSOCIATION

Γιατί άραγε

Στις 15 του περασμένου Νοβέρη, σε έκτακτη συνεδρία της "Βουλής" της "Ομόσπονδης Τουρκοκυπριακής Πολιτείας", έγινε η ανακήρυξη της λεγόμενης "Βορειοκυπριακής Τουρκικής Δημοκρατίας".

Η απόφαση "ανακήρυξης" του κράτους, που η προετοιμασία της κρατήθηκε μυστική από την κοινή γνώμη, γι αυτό και χαρακτηρίστηκε σαν πραξικόπημα, πάρθηκε ομόφωνα με την δια βοής ψήφο όλων των "βουλευτων" του "ομόσπονδου κράτους".

Το γεγονός της ομόφωνης απόφασης ξάφνιασε την Ελληνοκυπριακή κοινή γνώμη (πολύ πιθανόν και μεγάλο μέρος της Τουρκοκυπριακής) καθώς και τους φίλους της Κύπρου που ήταν ενήμεροι της κυπριακής κατάστασης. Πέρα όμως από το ίδιο το γεγονός, ιδιαίτερα ξένισε η στάση των δυό βασικών κομμάτων της Τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης. Του Κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης (Κ.Κ.Α.), τώρα κάτω υπό την ηγεσία του Ισμαήλ Μπόζκουρτ και μέχρι πρόσφατα του Αλπάϊ Ντουρντουράν, που διαθέτει 12 "βουλευτές" και του Δημοκρατικού Κόμματος (Δ.Κ.) κάτω από την ηγεσία του Οζγκιέρ Οζγκιούρ, με 6 "βουλευτές".

Η στάση των δυό αυτών κομμάτων, πέρα από το ότι ξάφνιασε, προκάλεσε ταυτόχρονα ένα αίσθημα απογοήτευσης σε μεγάλο μέρος της ελληνοκυπριακής κοινής γνώμης, γιατί και τα δυό αυτά κόμματα αντιτάσσονταν ανοικτά στην ανακήρυξη χωριστού κράτους. Πιο εντονα στην ανακήρυξη ήταν η αντίδραση του κόμματος του κ. Οζγκιούρ. Ωστόσο και μέσα στους κόλπους του κόμματος του κ. Ντουρντουράν η αντίδραση δεν ήταν μικρή, γεγονός που επιβεβαιώνεται απο το ότι τον κ. Ντουρντουράν στην αρχηγία δεν διαδέχτηκε ο κ. Ακκιντζιή που εννοούσε την ανακήρυξη κράτους αλλά ο κ. Μπόζκουρτ που είχε σαφώς ταχτεί ενάντια σε μιά τέτοια ενέργεια.

Εν πάσει περιπτώσει, το γεγονός δημιούργησε αρκετά και ποικίλα σχόλια ανάμεσα στόν ελληνοκυπριακό πληθυσμό και ιδιαίτερα εκείνους που ευκαιριακά παρακολουθοούν τις πολιτικές εξελίξεις στα κατεχόμενα.

Στο σημείωμα αυτό, πρόθεση μας είναι να προσπαθήσουμε να εμβαθύνουμε περισσότερο στο θέμα και να αναζητήσουμε τους λόγους που οδήγησαν τα δυο τουρκοκυπριακά κόμματα, παρά την διακυρηγμένη αντίθεση τους να ταυτιστούν τελικά με τις απόψεις του κ. Denktas και των άλλων τουρκοκυπριακών κομμάτων.

Καταρχήν είναι εξακριβωμένο (τούτο επιβεβαιώνεται και από τα δημοσιεύματα του τουρκικού και του τουρκοκυπριακού τύπου) ότι μέχρι την Κυριακή το βράδυ και πολύ πιθανόν μέχρι και τη Δευτέρα το βράδυ 14 του Νοβρη, τὰ δύο κόμματα δεν είχαν ιδέα για το τι τεκτενόταν.. Για πρώτη φορά θά πρέπει να έλαβαν γνώση για την απόφαση του κ. Denktas-και της Τουρκίας βέβαια-το βράδυ της Δευτέρας 14 του μηνός, στο δειπνο που παράθεσε σε όλους τους "βουλευτές" ο κ. Denktas.

Οι ενδείξεις είναι οτι εκείνο το βράδυ, πολύ πιθανόν και προηγουμένως, πρέπει να ασκήθηκαν σοβαρές πιέσεις, πιο πολύ προς τη μεριά του κ. Οζγκιούρ. Τό γεγονός τούτο επιβεβαιώνεται και από δημοσίευμα της "Γενή Ντουζέν" (δημοσιογραφικό όργανο του κ. Οζγκιούρ) που έγραφε ότι "το Κ.Κ.Α. και το Δ.Κ., λαμβάνοντας υπόψη τις προειδοποιήσεις του Προέδρου (του κ. Denktas) για τις καταστάσεις που θα εδημιουργούνταν σε περίπτωση μη υποστήριξης της ανεξαρτησίας, συνεκάλεσαν αργά το βράδυ (της Δευτέρας) χωριστά, τα αρμόδια σώματά τους και αποφάσισαν να δώσουν θετική ψήφο στη ψηφοφορία που θα γινόταν το πρωί. Αυτά γράφει η "Γενή Ντουξεν" και κανένας λόγος δεν υπάρχει να αμφισβητηθεί η αλήθεια αυτού του ισχυρισμού.

Βεβαίως, δεδομένης της σοβαρότητας του θέματος και των συνθηκών, δεν θά ήταν δυνατόν να μη εέχεν εξασκηθεί σοβαρή πίεση προς τη μεριά της αντιπολίτευσης, για να υποκύψει.

Ομως η πίεση και η καταπίεση, χωρίς να παραγνωρίζεται δυστυχώς μερικές φορές η αποτελεσματικότητά τους, δεν μπορούν πάντα να αποτελούν δικαιολογητικά στον παραμερισμό των αρχών και ιδεωδών.

Ενας εύκολος τρόπος αντιπετώπισης του θέματος θάταν να καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα οτι οι αρχές των δύο κομμάτων δεν είχαν στέρεά θεμέλια κι εύκολα παρασύρθηκαν. Ακόμα μπορούσε κανείς να σκέφτει οτι οι πιέσεις ήταν τέτοιες που κάτω απο το βάρος τους παράσυραν τελικά τις βαθειά ριζωμένες αρχές και τα ιδεώδη.

Άλλωστε η αδυναμία είναι ανθρώπινο γνώρισμα ...

Εμείς θα αποφύγουμε τον εύκολο τρόπο εξαγωγής συμπερασμάτων. Τα αίτια της ομοφωνίας στην σχετική απόφαση, θα προσπαθήσουμε να αναζητήσουμε σε συνάρτηση με άλλους παράγοντες που πιθανόν να επέδρασαν.

Δεν χωρεί αμφισβήτηση ότι η πίεση ήταν ο βασικότερος παράγοντας που συνέτεινε ώστε να συγκατατεθούν τα κόμματα της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης στην απόφαση, έστω και "τυπικά" όπως διευκρίνησαν αργότερα. Ωστόσο, αν αυτή την συγκατάθεση δεν προσπαθήσουμε να αντικρύσουμε σφαιρικά μέσα στις συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί σταδιακά ανάμεσα στον τουρκοκυπριακό πληθυσμό στα κατεχόμενα, δεν νομίζουμε ότι είναι ~~επί~~ δυνατόν να οδηγηθούμε σε σωστά και με νόημα συμπεράσματα.

Κάτι που ίσως δεν είναι εύκολο να γίνει κατανοητό από τον μέσο ελληνοκύπριο είναι ότι, παρα την κατοχή, την μεγάλη καταπίεση και τους περιορισμούς, στη ζωή των τουρκοκυπρίων έχουν δημιουργηθεί κυρίως μετά το 74, συνθήκες μιας κατ'επίφαση, μιας φτιαχτής δημοκρατικής διακυβέρνησης. Η λεγόμενη "ομόσπονδη πολιτεία" εκυβερνάτο με βάση ένα αστικό δημοκρατικό Σύνταγμα, με επιφανειακές αν όχι και ουσιαστικές ελευθερίες.

Παρόλο που στη Τουρκία η στρατιωτική φασιστική χούντα εδιάλυσε το αστικό δημοκρατικό καθεστώς και έκλεισε όλα τα πολιτικά κόμματα και σχεδόν όλες τις οργανώσεις, χτυπώντας ταυτόχρονα αλύπητα το προοδευτικό δημοκρατικό κίνημα στη χώρα, στην κατεχόμενη Κύπρο ακολούθησε μιιά εντελώς διαφορετική πολιτική, δημιουργώντας και επιτρέποντας να λειτουργήσει φαινομενικά το δημοκρατικό πολίτευμα της "ομόσπονδης πολιτείας"

Ετσι ουσιαστικά η στρατιωτική χούντα της Τουρκίας δεν ενόχλησε το δημοκρατικό προοδευτικό κίνημα των Τουρκοκυπρίων, παρα μόνο στο παρασκήνιο. Η χούντα στην κατεχόμενη Κύπρο δεν χτύπησε ανοιχτά. Κι αυτό, όχι γιατί οι δημοκρατικοί προοδευτικοί Τουρκοκύπριοι της είναι συμπαθείς, αλλά κυρίως γιατί τα τουρκικά στρατεύματα "επενέβησαν" στη Κύπρο με το πρόσχημα της προστασίας της Τουρκοκυπριακής Κοινότητας. Για να μή βρεθεί αντιμέτωπη με την παγκόσμια κοινή γνώμη και για να μή χαλάσει το σκηνικό που η ίδια έστησε, η χούντα δεν μπορούσε παρα να μείνει πιστή σαυτό τό πρόσχημα. Αντίθετα, μιιά ανοιχτή καταπίεση και κατάργηση των βασικών ελευθεριών των τουρκοκυπρίων θα αφαιρούσε το πρόσχημα και θα επαρουσίαζε ανάγλυφη την πραγματική όψη της Τουρκικής χούντας και αφαιρόντας ταυτόχρονα και το

προσωπείο της στρατιωτικής της παρουσίας στα κατεχόμενα. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι επιπτώσεις θα ήταν δυσμενείς και στο εσωτερικό (την Κύπρο) αλλά και το εξωτερικό και τα δικαιολογητικά για οποιαδήποτε στρατιωτική παρουσία της Τουρκίας στη Κύπρο θα κατάρρεαν.

Γιαυτό βασικά τον λόγο τα καταπιεστικά μέτρα και οι περιορισμοί στην κατεχόμενη περιοχή, ασκήθηκαν μέχρι σήμερα αποκλειστικά στο παρασκήνιο, χωρίς βέβαια να γίνει καταρωτό να αποκρυβεί τό γεγονός ότι, στην υπό κατοχή περιοχή της χώρας, η χούντα ελέγχει τα πάντα.

Θέλουμε να πιστεύουμε ότι, μέσα σ' αυτό το καθεστώς της φαινομενικής ελευθερίας (που δημιουργούσε κάποια αίσθηση 'επικίνδυνης ασφάλειας') τα δύο κόμματα της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης, που μέχρι την προηγούμενη μέρα της ανακήρυξης ετάσσονταν ανοικτά ενάντια στην ανακήρυξη κράτους θα μπορούσαν να αφηφίσουν τις πιέσεις και τις απειλές και να αντιταχθούν και να καταψηφίσουν την απόφαση για ανακήρυξη κράτους.

Αν γίνει δεκτό προς στιγμή ότι γιαυτό Κ.Κ.Α. με την ανομοιομορφία στη σύνθεση του κάτι τέτοιο θα ήταν επικίνδυνο, με την έννοια ότι θα μπορούσε να τό διασπάσει, η διαφωνία και ο διαχωρισμός των ευθυνών θα ήταν λιγότερο δύσκολα για το δεύτερο κόμμα, εκείνο του κ. Οζγκιούρ που παρουσιάζεται σαν κόμμα αρχών και μονολιθικό. Ωστόσο ούτε το ένα ούτε το άλλο κόμμα επέλεξαν τον δρόμο της κατοπήφησης η έστω της αποχής αλλά έδωσαν θετική την ψήφο τους. Είναι η εντύπωσή μας ότι χώρια απο τις πιέσεις που ασκήθηκαν, τα αίτια για την θετική ψήφο των δυό κομμάτων για το θέμα θα πρέπει να αναζητηθούν στις συγκεκριμένες συνθήκες που με την παροδο τού χρόνου διαμορφώθηκαν στη ζωή των Τουρκοκυπρίων και κυρίως μετα τον γεωγραφικό και πληθυσμιακό διαχωρισμό.

Για δέκα σχεδόν χρόνια οι Τουρκοκύπριοι ζουν εντελώς χωριστά απο τους Ελληνοκύπριους συγκεντρωμένοι σε μια περιοχή με παράνομη μεν αλλά στη πράξη χωριστά εκτελεστική νομοθετική και δικαστική εξουσία και με όλους τους υπόλοιπους θεσμούς μιας άλλης "πολιτείας" ενός άλλου κράτους έστω εν κράτη.

Αν σαυτά τα χρόνια προστεθούν και τα προηγούμενα που φτάνουν μέχρι τις διακοινοτικές ταραχές του 63-64 όταν αρκετοί Τουρκοκύπριοι είχαν συγκεντρωθεί σε χωριστές περιοχές έξω από τον έλεγχο των αρχών της Δημοκρατίας, τότε τα χρόνια του de facto διαχωρισμού φτάνουν σχεδόν τα 20. Αν προστεθούν επίσης και τα χρόνια μέχρι τις πρώτες διακοινοτικές συγκρούσεις, μετά την έναρξη του αγώνα της ΕΟΚΑ, τότε τα χρόνια της πόλωσης των δυο κοινοτήτων ξεπερνούν τα 25.

Οι Τουρκοκύπριοι, που όταν άρχισε ο αγώνας του 55 ήταν κάτω των δέκα χρονών και από δημογραφικής πλευράς αποτελούν σήμερα τη μαζα των Τουρκοκυπρίων πλησιάζουν σήμερα τὰ σαράντα χρόνια, έχοντας περάσει όλα τους σχεδόν τα χρόνια σε μιά κατάσταση αντιπαράθεσης με τον ελληνοκύπριο και ουσιαστικού διαχωρισμού και απομόνωσης. Μεγάλωσαν δηλαδή οι άνθρωποι αυτοί σαν μια κοινότητα με χωριστή οντότητα, και σένα κλίμα όπου καλλιεργήθηκε απο την σωβινιστική της ηγεσία και την Τουρκία, η ιδέα του διαχωρισμού και η έχθρα και καχυποψία προς τον Ελληνοκύπριο, μέσα σενα πλαίσιο εθνικισμού που μετα την εισβολή πήρε τρομακτικές διαστάσεις.

Δεν θα ήταν καθόλου παρακινδυνευμένο ούτε δε και υπερβολη να λεχθεί ότι οι διακοινοτικές συγκρούσεις που σκόπιμα προκλήθηκαν απο τις δυνάμεις του διαχωρισμου μέσα στις δυο κοινότητες και υποδουλίστηκαν απο δυνάμεις έξω απο την Κύπρο, την οποίαν έτσι επέβαλλαν τα συμφέροντα, έδωσαν αρκετά επιχειρήματα στην προπαγάνδα για διαχωρισμό μέσα στην τουρκοκυπριακή κοινότητα.

Απο την άλλη δεν μπορούμε δυστυχώς να ισχυριστούμε ότι οι νόμιμες αρχές της Δημοκρατίας αντίκρυσαν σωστά τό πρόβλημα της καλλιέργειας και της δημιουργίας καχυποψίας ανάμεσα στις δυό κοινότητες, πιδό πολύ μετά τα γεγονότα του 63-64 όταν οι προσπάθειες που άρχισαν να καταβάλλονται και οι επιβουλές για την ανεξαρτησία της Κύπρου έγιναν φανερές. Δεν νομίζουμε πάλιν οτι είναι υπερβολή να πούμε ότι οι νόμιμες αρχές της Δημοκρατίας καθόλου δεν μεθόδευσαν την ανάλογη τακτική και χειρισμούς σε μια προσπάθεια εξουδετέρωσης της πολιτικής του διαχωρισμού που ακολουθούσε η ξενοκίνητη Τουρκοκυπριακή σωβινιστική ηγεσία που στόχευε και ακόμα στοχεύει στο διαμελισμό της Κύπρου.

Στα χρόνια ανάμεσα 64 και 74 καμμιά πολιτική δεν χαρακτήκε και καμμιά δέν έγινε μεθόδευση απο τις αρχές της Δημοκρατίας για κατάργηση η αυτοδιάλυση των τουρκοκυπρίων θυλάκων για να επανασυνδεθεί ο τουρκοκυπριακός πληθυσμός με το Κράτος. Τό αντίθετο οι αψυχολόγητοι χειρισμοί απέτοκο σε πολλές περιπτώσεις έξωθεν συμβουλών, είχαν σαν αποτέλεσμα μεγάλο μέρος του τουρκοκυπριακού πληθυσμού να γίνει έρμαιο της σωβινιστικής του ηγεσίας και να μή εμπιστεύεται τις επίσημες διακυρήξεις που έμειναν άλλωστε χωρίς αντικρυσμα μια και δεν μπήκαν ποτε στο χώρο της υλοποίησης, αλλά απλώς έμειναν στη διαπίστωση της αρμονικής συμβίωσης στο παρελθόν.